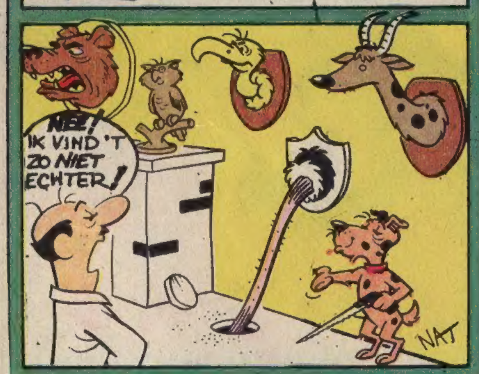
WEEKBLAD
Pep
Nr. 6 10 febr. 1968
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

Een nieuw avontuur van RIK RINGERS

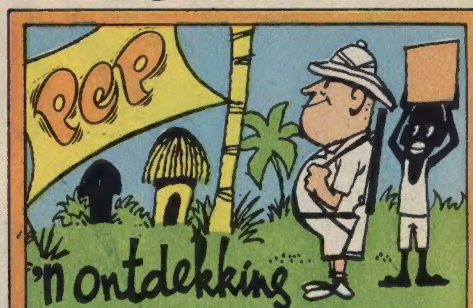

De Franse schrijver Alexander Dumas kwam eens thuis van een officieel diner. „Hoe was het?" werd er gevraagd. „Hm," zei Dumas, „niet veel bijzonders. Als ik er niet zelf bij geweest was had ik me stierlijk verveeld."

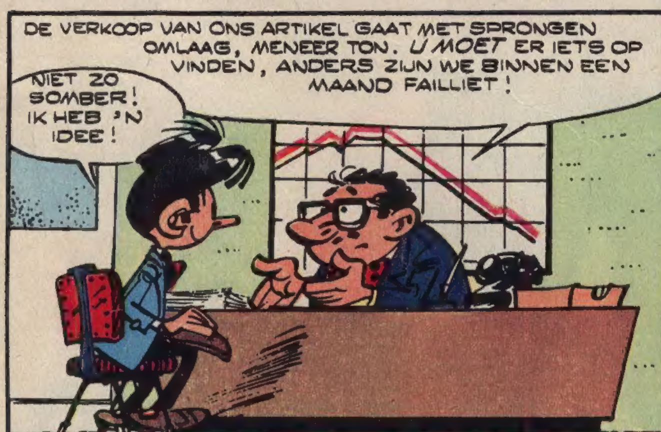

Leuke, kleine kevers hebben de directeur van het museum in de Engelse stad Vancaster in aanraking gebracht met de justitie. Hij is een deskundige op het gebied van de langhoornkevers en stal 20.749 insekten van het musuem om daarmee zijn privéverzameling wat aan te vullen.

IN DIT NUMMER:

de avonturen van TON en

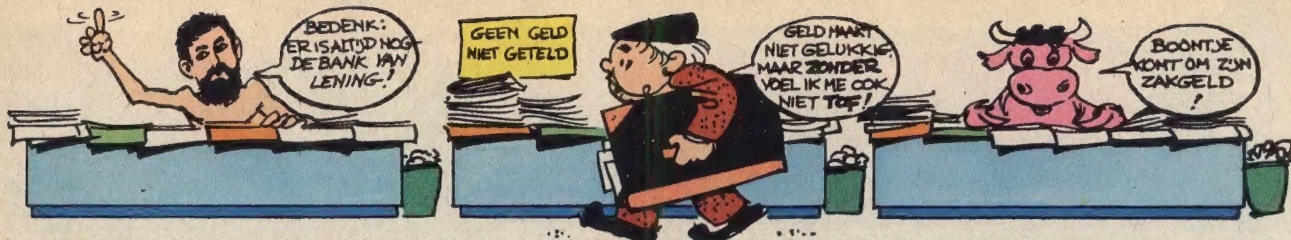

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

f 2

Ik krijg maar ƒ 2 zakgeld per week en ik ben 15 jaar. Voor dat geld kan ik nog net naar de bioscoop, dan is 't op maar ik heb ook wel 'ns trek in patat, of postzegels nodig, of een tramkaart, of geld voor een fuif en dan moet ik er thuis om zeuren. Ik wil uit naam van alle jongens die hetzelfde probleem hebben, protesteren! WIJ WILLEN MEER ZAKGELD! En ik hoop dat een heleboel vaders dit lezen, en dat zal wel want alle vaders lezen geloof ik PEP. De mijne tenminste wel en daarom zet ik m'n naam maar niet onder deze brief,

een protesterende

ZIE ook pag 28-29

Laatst vermeldde u bij de PEP-plaat 'Mensen op de Zuidpool' dat wanneer de ijsmassa's van de Zuidpool met een inhoud van 20 miljoen m^3 zouden smelten, de zeespiegel over de gehele wereld 62 meter zou stijgen. Nu heb ik dat eens nagezocht. Ik heb gevonden, dat de totale wateroppervlakte van de wereld (71 % van het totaal) = 361.128.000 km^2. De inhoud van het te stijgen water is dan 361.128.000 × 0,062 = 22.389.963 km^3. Dit is nog iets te weinig omdat het wereldoppervlak nu beschouwd is als een plat vlak. Ik denk dat die m^3 in PEP een drukfout is en dat het km^3 had moeten zijn. Daar wou ik u even op attent maken. Overigens niets dan lof voor uw blad.

A. Stap,
St. Annaparochie (Fr.)

Betreft: 't verzoek van F. Regts, Steenwijk. Het verzoek om een reportage over het werk van Hans G. Kresse herhaal ik bij deze en dit namens de Eric de Noorman-fans van het Stripschap (sinds 11 oktober 1967 Nederlands Centrum voor Belangstellenden in Strips).

J. J. Nieustraten, Spijkenisse

Peter Trost geven wij als antwoord op zijn schrijven: Wij zouden graag willen weten wie er in 1952 allemaal met bloemen in het haar liepen, minirokken droegen en love-ins hielden, enzovoort. Als je ons dat kunt vertellen laten wij drieën onze haren afknippen! De Drie Langharigen,

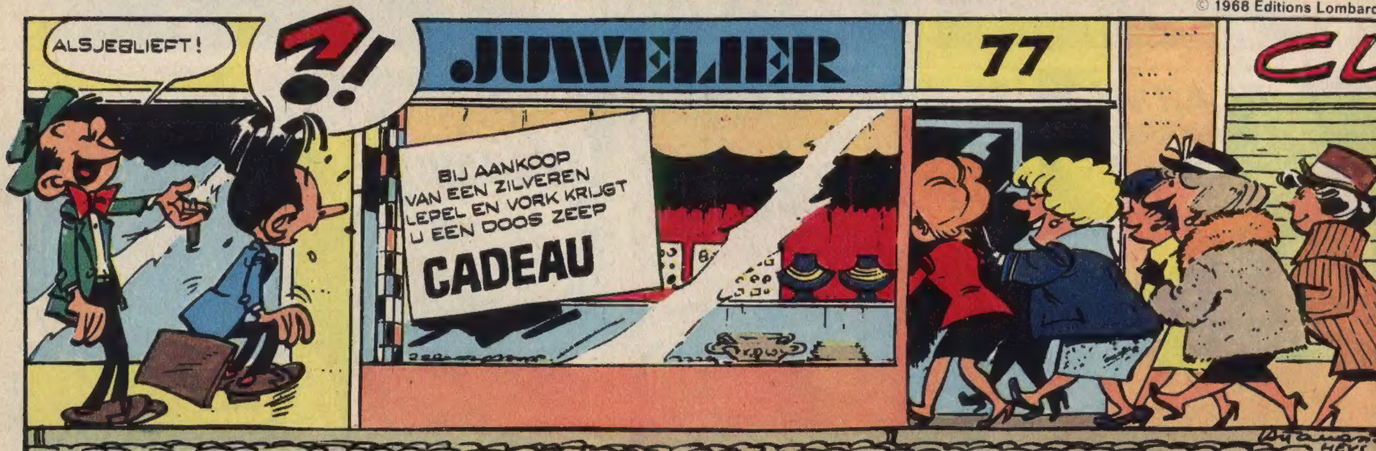
Theo, Paul en Piet
uit Eindhoven-Woensel

TINEKE

door DINO ATTANASIO

van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

LUITENANT BLUEBERRY

Na afmattende omzwervingen hebben Blueberry en Crowe het kamp van de ontvoerders van de kleine Stanton ontdekt. Indien ze erin slagen de jonger uit handen van de Mescaleros te bevrijden, wordt de oorlog tussen Roodhuiden en Blanken wellicht beëindigd.

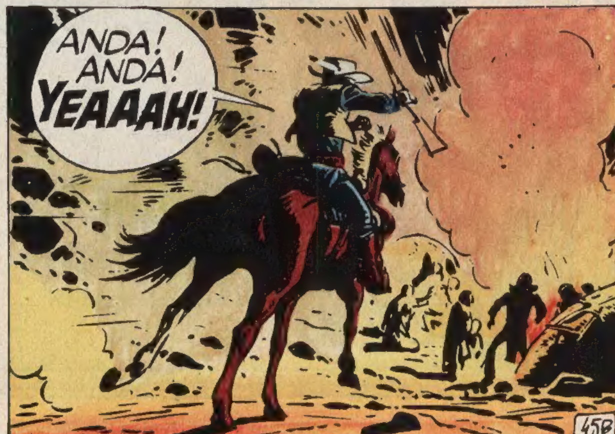

TEKST: J.M. CHARLIER TEK. J. GIRAUD

STORM OVER 'T WESTEN

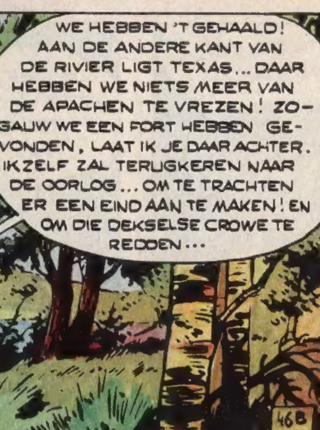

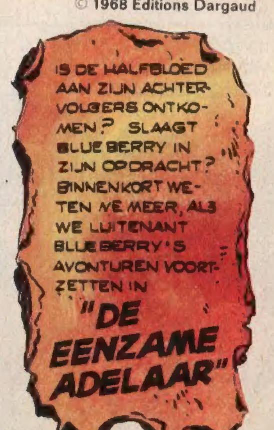

EINDE

Ben Bolt

Mordor is een bokser met een uitzonderlijk incasseringsvermogen. Zó uitzonderlijk, dat Ben Bolt zich verplicht voelt deze geheimzinnige zaak te onderzoeken. Hij valt daarbij in handen van een gewetenloze arts, die mensen gevoelloos voor pijn kan maken. Mordor komt Bolt te hulp...

OM DE VRIJHEID VAN EEN SLAAF

DOOR: JOHN CULLEN MURPHY

Ben Bolt

OM DE VRIJHEID VAN EEN SLAAF

EINDE

Het sneeuwde die avond in München. Het was hartje winter, 6 februari 1958. Maar in de Elizabethian van de Engelse luchtvaartmaatschappij BEA heerste een gezellige drukte. Aan boord bevonden zich het roemrijke elftal van Manchester United, zijn trainers en officials, en nog een aantal sportjournalisten. De stemming was uitbundig, want de Mancunians waren voor de tweede maal in hun bestaan opgerukt naar de halve finales van de Europa Cup I. Rode Ster Belgrado had geen schijn van kans gehad tegen dit topteam van 't Britse voetbal: 3-0-nederlaag in Manchester en zojuist 3-3 in Zuidslavië.
Hoewel piloot Kenneth Rayment al tweemaal tevergeefs had gepoogd het toestel in de lucht te krijgen, bleef het gezelschap grapjes maken. Totdat de zware kist zich voor de derde keer in beweging zette. Terwijl de sneeuwvlokken langs de raampjes stoven, denderde het toestel over de baan. Heel eventjes verhief het zich van 't beton. Toen klapte het als een aangeschoten vogel weer terug en het viel te pletter. Onder de verongelukten waren zeven spelers van het grootse Manchester United: linksback Roger Byrne (tevens aanvoerder van het Engelse elftal), rechtshalf Eddy Colman, spil Mark Jones, midvoor Tommy Taylor, rechtsbinnen Billy Whelan, linksbuiten David Pegg en reserve Geoff Bent. Doelman Harry Gregg en rechtsback Bill Foulkes kropen vrijwel ongedeerd uit het brandende wrak. De ernstig gewonden, Duncan Edwards, manager Matt Busby en John Berry, werden in allerijl naar het Isarziekenhuis vervoerd. Daar arriveerden ook Albert Scanlon, Denis Violett, Ken Morgans, Jacky Blanchflower, Ray Wood en de toen pas 18-jarige Bobby Charlton, die allen na enkele dagen al redelijk hersteld huiswaarts konden keren. ‚Wonderboy' Duncan Edwards (linkshalf) stierf na veertien dagen. Matt Busby mocht pas ruim twee maanden later het ziekenhuis verlaten. Van de 44 personen die in de Elizabethian zaten, verloren er 23 het leven.

Het zwaar gehavende Manchester United flanste met bedroefd hart zo goed en zo kwaad als het ging een nieuwe ploeg in elkaar. Het trok zich niet terug uit de Europa Cup, maar de nog onervaren ‚Busby-Babes' struikelden vanzelfsprekend in de halve finale over AC Milan. De discipelen van Matt Busby handhaafden zich daarentegen wèl met opvallend gemak in de hoogste divisie van de Engelse League. Toch herleefde de hoop in het grauwe Manchester pas op de dag dat de nog niet volledig genezen Matt Busby zèlf weer op Old Trafford ronddwaalde. De Schotse manager veegde onmiddellijk 't stof van zijn bureau en toog aan 't werk. De vijftig miljoen gulden die de verzekering had uitgekeerd, besteedde hij aan de wederopbouw van het elftal. Denis Law werd voor meer dan 'n miljoen overgenomen van FC Torino, Peter Crerand, eveneens een Schotse international, kwam voor bijna zes ton. David Hert, Albert Quixall en de jonge Ier George Best volgden.
Zeven jaar sleutelde Matt Busby met ijzig geduld aan de formatie, waarvoor in de lente van 1965 met de verovering van de zesde landstitel (1908, '11, '52, '56, '57, '65) een nieuwe bloeiperiode aanbrak. Een tevreden Big Boss sprak die dag: „Dit is de sterkste ploeg die Manchester ooit heeft gehad. Wij stormen nu in één ruk door naar de Europa Cup." Maar in de halve finale werden zijn babes bruusk afgeremd door Partizan Belgrado.
Nu, tien jaar na de ramp bij München, staat Manchester United opnieuw in de kwartfinales van het Europese bekertoernooi. Busby weet dat Denis Law, Pat Crerand, doelman Stepney, ‚terriër' David Sadler, Brian Kidd, John Aston, de weergaloze George Best, Nobby Stiles en vooral Bill Foulkes en Bobby Charlton juist in dit jaar de Cup naar Old Trafford willen brengen.

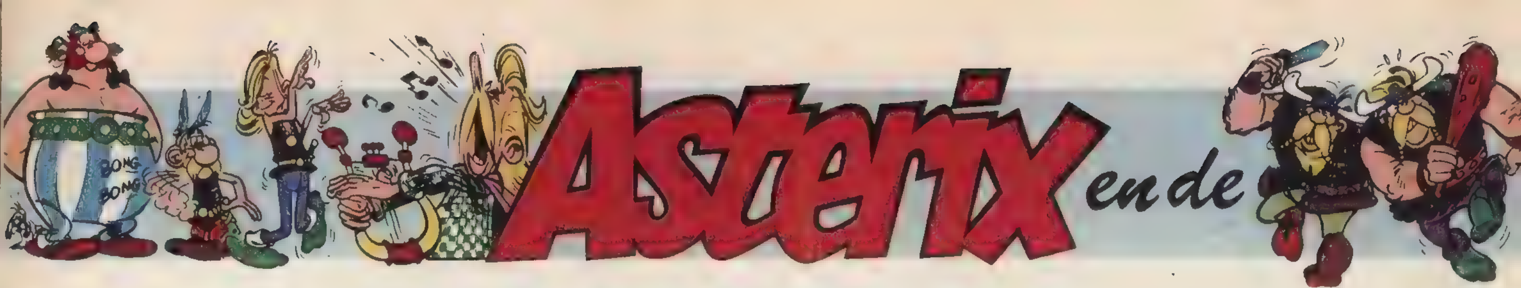
Juist dìt jaar zet Manchester United alles op alles om de Europa Cup voor landskampioenen te veroveren. Als postuum eerbewijs aan acht van de beste Mancunians, die tien jaar geleden om het leven kwamen...

OPMARS VAN DE BUSBY-BABES

Bobby Charlton werd op 17-jarige leeftijd ontdekt door scouts van Manchester United, de club die hij sinds zijn debuut trouw is gebleven. In 1966, toen hij met zijn broer Jacky en negen collega's wereldkampioen werd, kozen sportjournalisten uit 22 landen hem tot voetballer van het jaar. Bobby Charlton, thans 29 jaar, is getrouwd en heeft twee dochtertjes. Hij overleefde de vliegramp tien jaar geleden.

George Best, getooid met 'n Beatlepruik, debuteerde eveneens als 17-jarige in het eerste, maar bleek toen nog te licht. Nu, vier jaar later, is hij uitgegroeid tot een van de sterkste voorhoedespelers ter wereld. Hij, eigenaar van een bloeiend boetiekje, 'n supersnelle sportwagen en enige honderden felkleurige overhemden, heeft zich in korte tijd ontwikkeld tot 'n onbetaalbaar talent. Best is zonder meer goed!

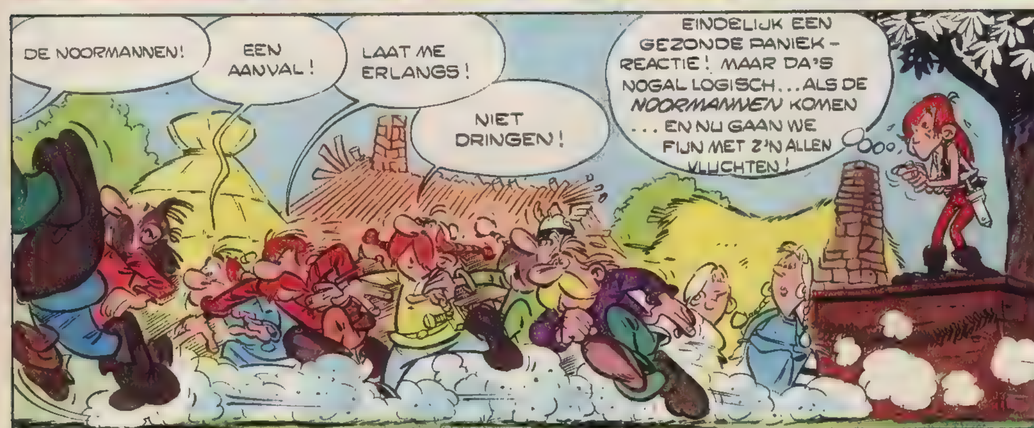

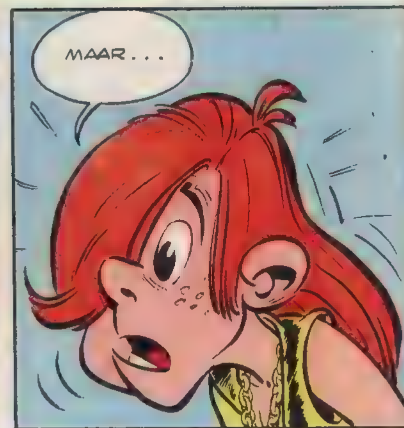
Onder luid gezang zetten de Noormannen voet aan Gallische wal. De Galliërs worden er niet warm of koud onder, maar houden de boel

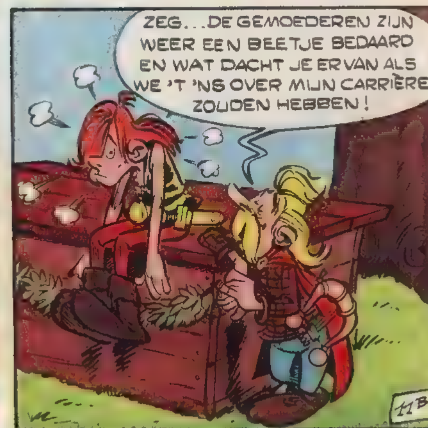

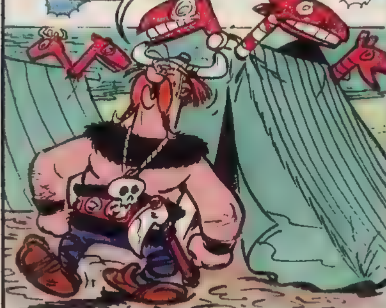

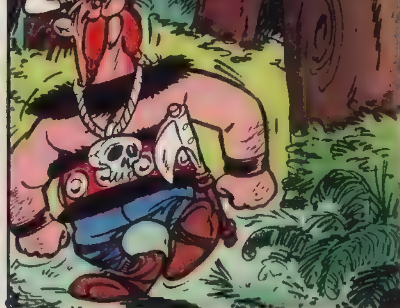
NOORMANNEN

alleen maar een beetje in de gaten. Hippix is echter in alle staten en dol van angst rent hij door de stad om de burgers te waarschuwen voor de naderende invasie.

1968 Editions Dargaud

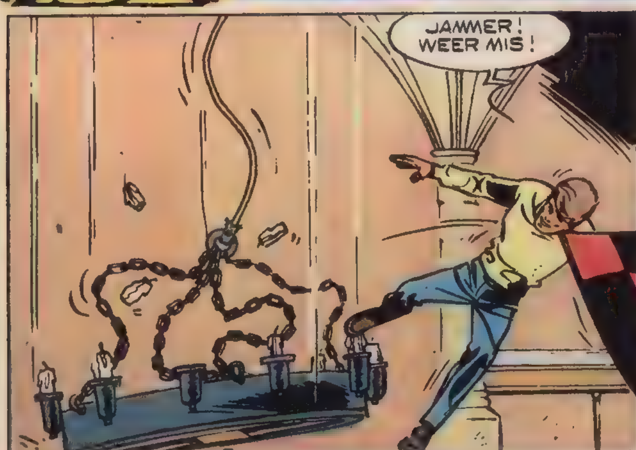
WORDT VERVOLGD

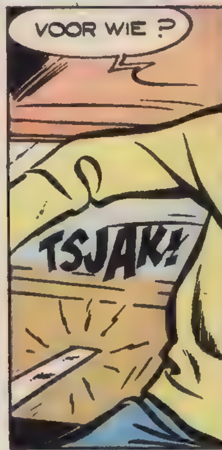
RIK RINGERS IN DE SCHADUW VAN

door TIBET en A.P. DUCHATEAU

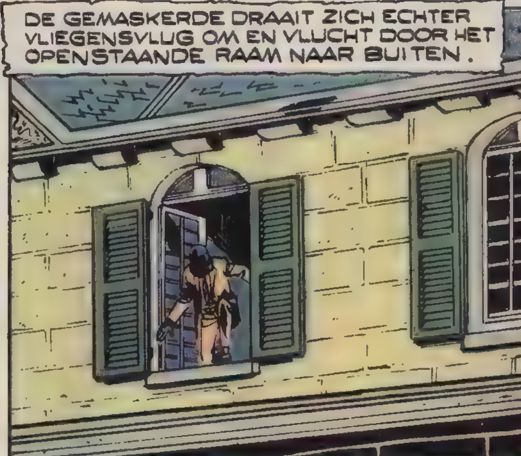
De geheimzinnige misdadiger Kameleon en zijn handlangers plegen een sensationele inbraak in 't museum van 't kasteel van Manderheim. Daarna volgt een er gevecht op leven en dood...

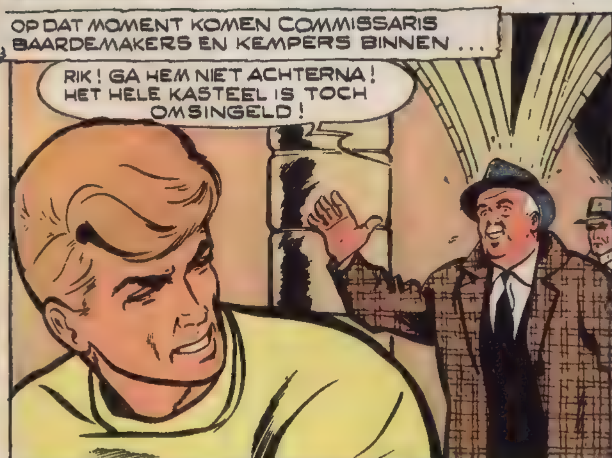

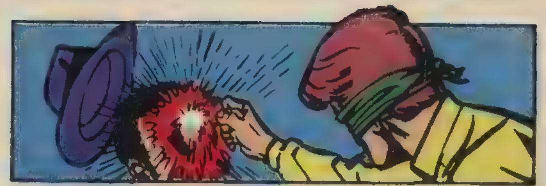

KAMELEON

WORDT VERVOLGD

THE ROLLING STONES

The Rolling Stones: vijf bleke broodmagere jazzmuzikanten aan 't begin van hun carrière: Mick, Brian, Charlie, Keith en Bill.

Toen Beatle George Harrison op 13 april 1963 in het Station Hotel in Richmonds ging luisteren naar een onbekende rhythm-and-bluesgroep die zich The Rolling Stones noemden, wist hij het. Deze vijf broodmagere onverzorgde jazzmuzikanten, die in hun krotachtige flat in Edith Grove (Fulham) nauwelijks droog brood te eten hadden, maakten een soort muziek die je niet zomaar kunt beschrijven. Slordig, a-muzikaal soms, verveeld en ophitsend. Ze maakten zoals dat heet ,,contact''.

Goed, George tipte de oude roadmanager van de Beatles, Andrew Loog Oldham, en gaf hem de raad eens in Richmonds te gaan luisteren. Dat deed Andrew. Hij had geen tien minuten luisteren nodig om te beseffen dat hij tegen iets wonderbaarlijks was aangelopen. Samen met zijn compagnon Eric Easton contracteerde hij The Rolling Stones en kocht de proefbandjes die de Stones voor een kleine duizend gulden zelf hadden laten maken in de IBC-studio's.

De eerste single komt uit: Come On, en nog geen drie maanden na hun geruisloze ontdekking staan de langharige, onverzorgde en altijd even sober kijkende Stones in het populaire ,Thank You Lucky Stars'-tv-programma. Het ziet er dan naar uit dat ze het halen.

Dat doen ze met zo'n wonderbaarlijke snelheid, dat Andrew Loog Oldham (het ,brein' achter de Stones) even het succes niet aankan, aankondigt dat hij weggaat, weer terugkomt, maar dan dank zij de bemoeienissen van het Amerikaanse zakenwonder Alan Klein toch weer de touwtjes in handen krijgt. Hij neemt zich voor om de Stones, die in 1964 bij geheel Volwassen Engeland weerstanden oproepen, tègen de verdrukking in groot te maken. ,,The Stones are a way of life'' (de Stones zijn een manier van leven), verklaart hij emotioneel als op 4 juli 1964 in het tv-forumprogramma ,Juke Box Jury' ernstige kritiek wordt geuit op het a-sociale uiterlijk van de Stones en hun ,onverantwoordelijke' manier van praten. Na hun eerste grote succes, het speciaal voor de Stones door Lennon/McCartney geschreven nummer I Wanna Be Your Man, is er geen houden meer aan. De Stones zijn er en zullen er blijven. Ook al wèrden ze (in '65) niet in het Midland Hotel in Manchester toegelaten omdat ze geen stropdassen droegen en ook al noemde de Magistraat van Glasgow de Stones ,,beesten, potsenmakers en idioten''. Ook het continent hoort van de vijf ,beesten' die de Stones dan nog zijn (vooral: willen zijn!), en in ons eigen Haagse Kurzaalgebouw wordt er tijdens een Stonesoptreden voor de toenmalige REM eind 1965, voor een bedrag van zesduizend gulden vernield en verricht de met honden en bullepezen gewapende politie eenentwintig arrestaties. Holland is Stonesrijp, dat blijkt, en hun volgende platen (Not Fade Away, It's All Over Now, Little Red Rooster, The Last Time etc.) vliegen de platenwinkels uit.

Ze hálen het! Ze zijn groot geworden en gedragen zich als goden die nog maar zelden naar de aarde afdalen...

De Stones: a-sociale ,beesten', die in ongewassen kleding op het podium iedereen shockeren! Ze knokken zich naar de roem.

Inmiddels wist Andrew Loog Oldham met haast duivelse slimheid de populariteit van de Stones op te voeren door ze steeds onaanvaardbaarder te maken voor het oudere publiek. Mick Jagger deed aan de lopende band ,,schokkende'' uitlatingen, hun kleding werd nauwelijks gewassen en Keith verklaarde in het openbaar ,,alle vaders en moeders achterlijke creaturen'' te vinden. Het sloeg in. De plechtige BBC kondigt een Stones-boycot af en in Amerika zegt tv-ster nr. 1 Ed Sullivan dat hij de Stones ,,nóóit en nóóit'' meer in zijn programma wil hebben. De triomf is compleet als er bij aankomst van de Stones in Düsseldorf relletjes uitbreken wàarbij 70 (!) gewonden vallen. Hotel Berlein annuleert walgend de Hotelreserveringen. (Tijdens een Amerikaanse toernee weigeren niet minder dan 14 hotels de Stones en prompt eist Andrew Loog, als altijd actief, een schadevergoeding van $ 5.000.000.) In Engeland worden ze bejubeld in de Royal Albert Hall en de Marquis van Bath laat de steeds beroemder wordende Stones op een huisfeestje spelen. Onverwachte gasten: 25.000 tieners.

Satisfaction is het keerpunt in de Stonescarrière. Het nummer slaat zó fenomenaal in (1.000.000 verkochte exemplaren in de VS, cover-versies van 40 artiesten w.o. Otis Redding), dat Andrew L. Oldham besluit zijn Stones wat rustiger te laten worden. Ze beginnen er mooier uit te zien en concentreren zich voor 100 % op hun muziek. Gett Off Of My Cloud, As Teers Go By, Paint It Black, Have You Seen Your Mother... enz., enz., hun oorspronkelijk van bluesveteranen als John Lee Hooker en Leadbelly gejatte muziek krijgt een persoonlijk sfeertje.

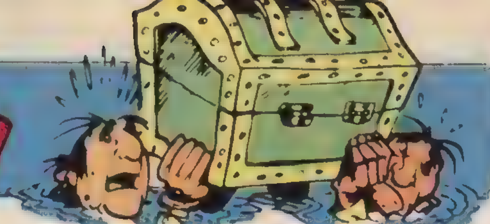
Hoe het allemaal verder met de Stones is gegaan, weet je zelf ook wel. Weet je óók dat Mick, Brian, Bill, Keith en Charlie directeuren zijn van zes NV's? Om precies te zijn: Rolling Stones Ltd., Rolling Stones Promotion Ltd., Porthdyke Music Ltd., Mirage Music Ltd., Nanker Phelge Ltd. en Forward Music Ltd. Verder hebben de boys aandelen in andere zakelijke ondernemingen zoals We Three Producers Ltd., een platenmaatschappij. The Stones rijden allemaal in dure auto's: een blauwe Aston-Martin DB6 voor Mick, een Bentley Continental voor Keith, een Mercedes voor Bill en een simpele Rolls-Royce voor Brian. Charlie, de drummer, wil geen auto. Die schrijft gedichten en zo. En één boek: Ode to a high flying bird, oftewel het leven van jazz-saxofonist Charlie Parker.

Hun laatste platen kennen we allemaal. Stuk voor stuk zijn ze O.K. Helaas treden ze — net als The Beatles — zelden meer ,life' op. The Rolling Stones zijn groot geworden en ze kunnen zich nu als goden gedragen. Zelden dalen ze nog op Aarde af. De Stones zijn zo stone(d), stoner kan het niet zouden we haast willen zeggen...

Peter J. Muller

MATJE MADEIRA EN

DE

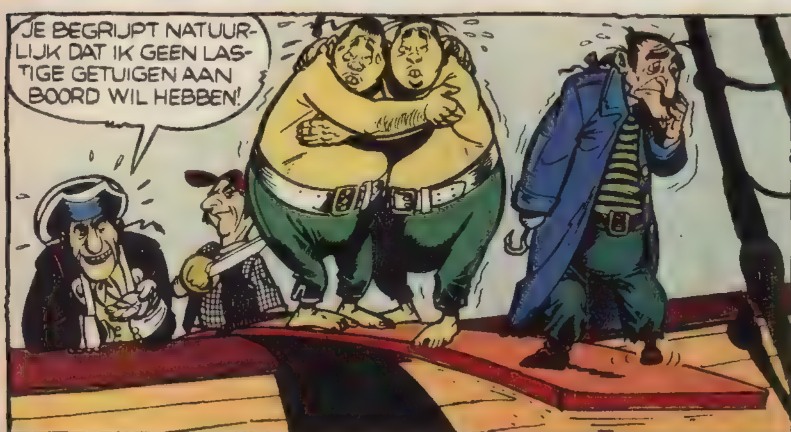
door UDERZO en GOSCINNY

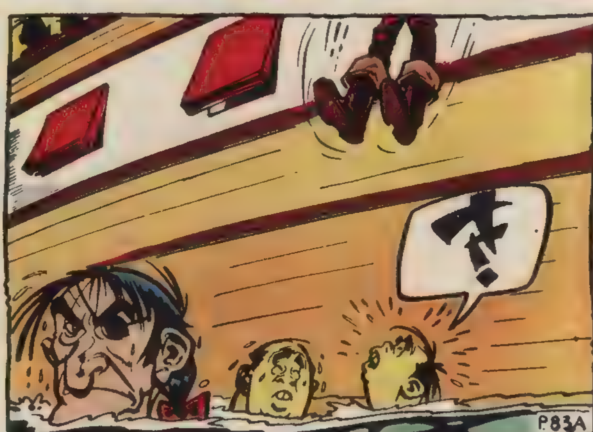
De Purperen Piraat dacht dat August Valewater in de golven was omgekomen en

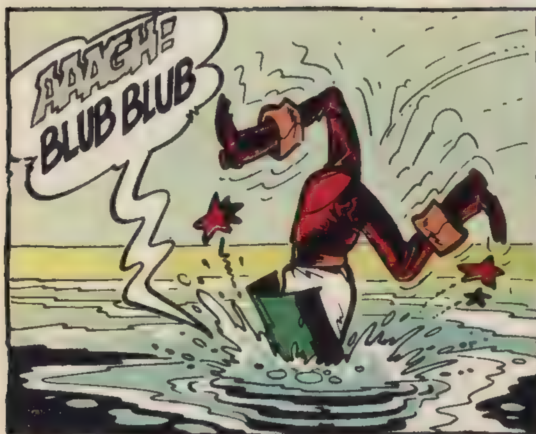
PURPEREN PIRAAT

August dacht dat de Purperen Piraat niet meer tot de levenden behoorde. Het weerzien is dan ook opzienbarend. Vooral voor August Valewater

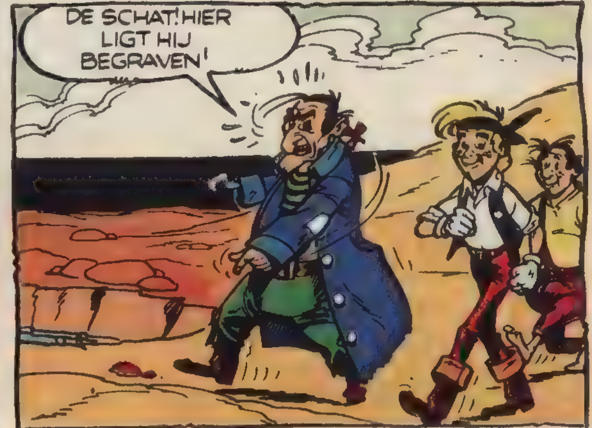

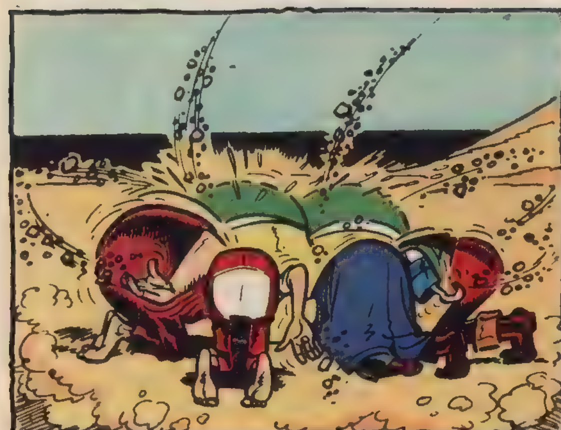

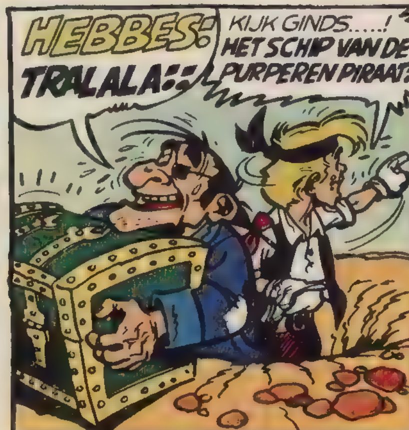

1968 Editions Dargaud

WORDT VERVOLGD.

een avontuur van TOENGA

door AIDANS

Toenga bevrijdt de gewonde Zwarte Hengst uit het kreupelhout en wordt omsingeld door een horde vijandige krijgers. De hoofdman van de stam kennen we al uit vroegere avonturen...

DE

(1) ZIE STRIJD DER GEWELDENAREN

ONDERTUSSEN...

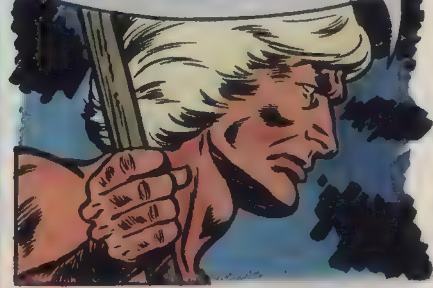

ZWARTE HENGST

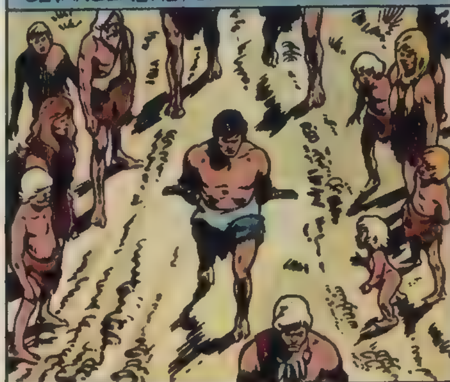

WORDT VERVOLGD

DE HOND VAN DE KWAKIUTLS

DOOR
TIM MARAN

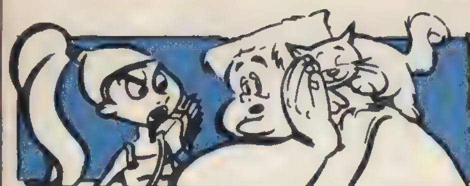

Toen hij opkeek, waren de wolven er. Zij keken naar hem. Het koude herfstlicht blonk geel in hun ogen.
„Ze hebben mijn bloedspoor gevolgd," dacht hij terwijl hij zijn Winchester naar zich toe trok. In zijn opgezwollen dijbeen met de afzichtelijke scheurwond klopte de pijn. „Het is de schuld van de hond," dacht hij bitter. „Toen hij de eland opstootte, begon hij te huilen als een wolf. De sachem waarschuwde mij al, maar ik wilde niet luisteren. . ." De wolven kwamen langzaam naderbij, de kwijl droop van hun kaken

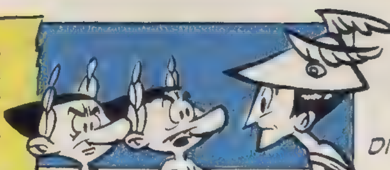
De sachem had gezegd: „Je hebt niets aan die hond. Hij heeft te veel wolf in zich. Wij noemen hem ‚Hij die huilt naar de maan'. Met zijn gehuil lokt hij de wolven en verdrijft hij alle wild. Hij is waardeloos." Larrie zei: „Toch wil ik hem hebben, Witte Raaf." — „Je bent mijn vriend," zei de sachem. „Je kunt elke hond van me krijgen die je wilt. Maar die-daar zal jou alleen maar ongeluk brengen."
De hond was een kruising tussen een wolf en een Kwakiutl-hond, groot en sterk, maar erg mager en verwaarloosd, een uitgestotene. Hij zat op z'n hurken en liet geen oog van de mensen af.
„Ik wil hèm en geen andere," zei Larrie.
„Je moet het zelf weten," zei de sachem. Hij wenkte een jonge man. Deze ving de hond met zijn lasso en snoerde zijn muil met repen taaie boombast.
Larrie reed op zijn paard de lange weg terug naar de blokhut aan het meer, waar hij als opzichter van het departement visserij van Brits Columbia woonde. De hond trok hij aan de lasso achter zich aan. De hond wilde niet mee, hij wurgde zichzelf zowat. Een paar keer moest Larrie afstijgen om hem te verlossen. „Waarom wil je niet?" praatte hij vriendelijk tegen de hond. „We zullen vrienden zijn."
Larrie bond de hond bij zijn hut vast en haalde water en vlees voordat hij de primitieve muilkorf doorsneed. „Welkom thuis!" zei hij en toen moest hij zich met een geweldige sprong in veiligheid stellen, want met snappende kaken was de hond op hem toegesprongen. Larrie zei: „Oef! Nou, kom eerst maar tot bedaren, daarna praten we verder," en hij ging zijn paard verzorgen. Toen hij terugkwam, was de hond verdwenen. Hij had de lasso doorgekauwd.
De volgende dag bracht een Kwakiutl hem terug. „Hij kwam terug in ons dorp," zei hij lachend. Larrie gaf hem een pakje tabak voor de moeite. — Nog driemaal beet de hond zich los en snelde hij terug naar het Indianendorp aan de grote stroom. Hij was er niets anders dan een paria, een uitgestotene, die uitgescholden werd en stenen naar de kop kreeg, maar hij keerde er telkens naar terug. De Kwakiutls brachten hem iedere keer weerom. Ze vonden het een kostelijke grap en moesten àl harder lachen. Toen sloot Larrie de hond in zijn hut op. Het werden moeilijke dagen, want hij moest voortdurend op zijn hoede zijn. Hij hoefde de hond maar aan te kijken, of zijn nekharen gingen overeind en hij rimpelde zijn bovenlip tot een dreigende wolvegrijns. De hond weigerde te eten, drinken deed hij echter te meer. Af en toe praatte Larrie tegen hem, zonder hem aan te kijken. Zijn stem was rustig, vriendelijk en warm. Des nachts liet hij de lamp branden en hij deed onrustige hazeslaapjes met zijn revolver onder het hoofdkussen en ervoor zorgend dat zijn keel altijd beschermd was.
Twee etmalen hield de hond zijn hongerstaking vol. De derde nacht ontwaakte Larrie door heftige schrokgeluiden: de hond vrat uitgehongerd zijn bak leeg. Daarna slobberde hij de waterbak leeg, plofte neer en sliep ogenblikkelijk in. Vanaf die dag kon Larrie de deur open laten. De hond liep niet meer weg. Hij toonde ook zijn tanden niet meer als Larrie naar hem keek. Maar hij liet zich niet door de man aanraken en Larrie deed er ook geen poging toe. „Ik heb geduld, makker," zei hij. „Eens zul je begrijpen hoe goed ik het met je voorheb. . ."
Hij moest wel héél veel geduld hebben. De weken verstreken zonder dat de hond enige toenadering toonde. Maar hij liet geen oog van Larrie af. Waar deze ook ging, volgde de hond hem, geluidloos als een grijze schaduw. Maar zodra Larrie omkeek, deinsde hij terug en ging in de hurken zitten. Net als in het Kwakiutl-dorp.
Op een nacht schrok Larrie zich een ongeluk. Buiten huilde de hond. Hij huilde als een wolf. Bloedstollend dreef het wilde geluid door de nacht. Er brak een heidens kabaal los. In de stal schopte en schreeuwde het paard, op het meer steeg een koor op van panisch eendegesnater, een reiger liet haar klaaglijke kreet weerklinken.
Het duurde een tijd voordat Larrie's hart weer normaal deed. „Dat is waar Witte Raaf me voor waarschuwde," dacht hij. „Het is de wolf in de hond. De hond in hem trekt naar de mensen, maar de wolf is sterker." Opeens dacht hij: „Wat moet hij eenzaam zijn. . ." Zijn hele hart ging uit naar de hond. Hij gleed van zijn slaapbank en stond in de deuropening en zag de hond daar zitten, zilveromlijnd in het spookachtige maanlicht, de kop opgeheven, terwijl hij zijn verschrikkelijke roep opzond naar de maan. Larrie gebruikte het Kwakiutl-woord voor ‚vriend': „Baree!. . ." riep hij zacht.
Op het horen van zijn stem sprong de hond als door een speld gestoken op. Hij keek naar de man. Het maanlicht glansde in zijn barnstenen ogen. Eén moment hing de ontzaglijke stilte tussen hen, een stilte waar zelfs het kabaal uit de stal en van het meer niet in scheen door te dringen, alsof het een stilte was alleen voor hen tweeën. — Toen zag Larrie het ongelooflijke gebeuren: de hond trok zijn staart tussen de poten, alsof hij zich schaamde, alsof hij om verontschuldiging vroeg.
„Kom," zei Larrie. Hij stapte opzij. De hond gleed langs hem de blokhut in.

Het gebeurde in de herfst, toen Larrie controleerde hoe of het stond met het pootgoed van de *ictalurus punctatus*, een heerlijke katvis, die hij als proef had uitgezet in een kreek. De hond was hem weer gevolgd. Larrie stond heupdiep in het water, toen er plotseling een geweldig tumult losbrak. De hond had een eland opgestoten. Als een tank kwam de kolos door het riet aandaveren. Eén verschrikkelijk moment ving Larrie het angstvisioen van een enorme kop met roodbrandende, moordlustige oogjes onder een kanjer van een gewei, een gewei dat het heelal scheen te verduisteren met zijn omvang — toen schepte de eland hem en met een boog keilde Larrie door de lucht, dwars door brekende takken, om met een ziekmakende klap terug te vallen in de kreek.
De hond zette de eland na. Plotseling scheurde zijn wolvegehuil door de lucht. Hij scheen het niet te kunnen laten. Terwijl de achtervolging met groot kabaal van krakend onderhout en ophozend water werd voortgezet, jakkerde de wilde wolvekreet die de pak opriep.
Larrie sleepte zich uit het water. Hij kon zijn rechterbeen niet gebruiken. Het water verfde zich roestkleurig. Dat kwam door het bloed — zijn bloed. In gulpen welde het uit het opengescheurde dijbeen. Halfverdronken, snakkend naar lucht hees hij zich op het droge. Hij bond zijn dijbeen af, scheurde zijn hemd aan repen en bond er de wond mee dicht. Hij was misselijk van pijn.
Toen de ergste duizelingen waren weggeëbd, begon hij te kruipen. Hij moest zijn hut zien te bereiken. Daar beschikte hij over een hele apotheek. Maar het was bijna een halve dag lopen naar de hut, dwars door de ongebaande wildernis. De tanden op elkaar bijtend sleepte hij zijn onbruikbaar rechterbeen achter zich aan. Later sneed hij twee primitieve krukken om zich sneller te kunnen voortbewegen. Hij zeulde door de wildernis, moederziel alleen. Hij hoorde niets meer, niets dan zijn gehijg en soms het verbeten kreunen van pijn. Een eeuwigheid later zat hij ruggelings tegen een rotsblok. De koorts kwam op, zijn gedachten werden nevelig. De pijn klopte in zijn dijbeen. Toen hij opkeek, waren de wolven er. Het koude herfstlicht blonk geel in hun ogen. Langzaam kwamen zij op hem toe. „De hond. . ." dacht Larrie, terwijl hij zijn Winchester naar zich toe trok. Zijn keel deed pijn van bitterheid. „De hond heeft de wolven geroepen. De sachem heeft me gewaarschuwd, maar ik wilde niet luisteren. . ."
Plotseling ritselde het in de struiken. Pijlsnel gleed een grote, grijze schaduw tevoorschijn. Het was de hond. Eén moment verstrakte hij, fel gespannen, de oren gespitst. Hij keek naar de wolven, toen naar Larrie, als in tweestrijd. Toen schoten zijn nekharen borstelig overeind en met een geweldige snauw kwam hij in beweging. Hij flitste toe als leidde hij de aanval van de wolven. . . — Het volgende ogenblik stond hij dwàrs voor Larrie, de poten muurvast geplant in de aarde, uit zijn vacht wasemde de muskusstank van de wildernis, zijn geweldig roofdiergebit was ontbloot en uit zijn strot gromde de dreiging van dood en verwoesting voor alles en allen die het zouden wagen om de mens aan te raken. . .

De wolven namen de uitdaging niet aan. Zij dropen af. Het was herfst, het woud wemelde van wild, zij hadden geen honger. De avond viel. Larrie was in onmacht gevallen van koorts en uitputting. In zijn bewusteloosheid had hij het gevoel alsof een koele hand voortdurend balsem uitsmeerde over zijn wond. Toen hij een ogenblik bijkwam was het alsof hij droomde. Een volle maan hing aan de hemel. De hond huilde niet naar de maan. De hond lag bij Larrie en likte, in lange, geruststellende halen, zijn wond. Het speeksel van een hond heeft een ontsmettende, helende uitwerking. Met een diepe zucht zakte Larrie terug in de duisternis.
Toen hij tegen de ochtend wederom ontwaakte, was de koorts gezakt. Zijn hoofd was merkwaardig helder. De hond sliep, dicht tegen hem aan gedrukt. Larrie legde een arm om de nek van de hond. Hij kriewelde in de dikke vacht onder zijn oor. De hond bromde.
Het was de tevreden brom van een hond die na een lange moeilijke tocht eindelijk is thuisgekomen. . .

De Argonautjes gaan op pad om de ontvoerde prinses te redden. Atalanta en Hercules voegen zich bij het gezelschap en veroorzaken de nodige moeilijkheden. Atalanta met haar boog, Hercules met zijn poes.

tekst: L. HARTOG VAN BANDA
tekeningen: DICK MATENA

de

DE ARGONAUTJES MOETEN PRINSES PERSEFONA REDDEN, DIE DOOR DE ONDERWERELD IS ONTVOERD.

EILAND IN ZICHT!

DAT ZAL HET EILAND HARI ZIJN. ZET DAARHEEN KOERS, JASON!

WAAROM?

NOGAL LOGISCH. DE ONDERWERELD WIL DAT DE LOSPRIJS DAAR WORDT GEBRACHT. DUS MOET ER IEMAND ZITTEN DIE WEET WAAR DE PRINSES IS.

MAAR WE BRENGEN GEEN LOSPRIJS, DUS ZAL HIJ NIETS ZEGGEN.

DAN ZAL DE SPEER VAN IDAS HEM TOT SPREKEN DWINGEN!

EN DE VUIST VAN POLLUX!

EN DE HOUDGREEP VAN CASTOR!

9A

IK H-HOUD NIET VAN VECHTEN. WE MOETEN **LIEF** ZIJN VOOR ELKAAR.

?

HERCULES JUNIOR IS BANG VOOR VECHTEN!

ALS BALLAST ZEKER!

WAAROM GAAT DIE DIKKE PAPZAK DAN MEE?

K-KOM ODI POES. JIJ ALLEEN BENT LIEF VOOR ME.

NOU JA, WE ZULLEN HET OOK WEL ZONDER HEM KLAREN. – MET DE SPEER VAN IDAS EN . . .

EN DE BOOG VAN ATLANTA!

?

DAT ONTBRAK ER NOG MAAR AAN ... DAT LASTIGE GRIETJE ALS BLINDE PASSAGIER! *DOE WEG DIE BOOG VOOR JE WEER ONGELUKKEN MAAKT!*

?

9B

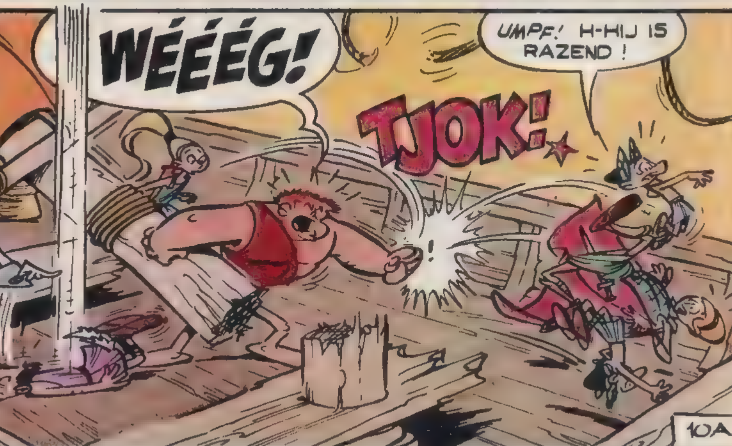
ARGONAUTJES

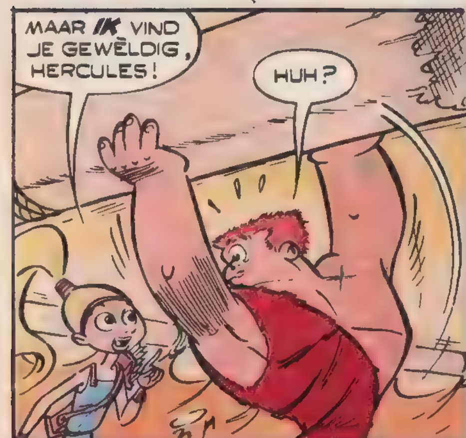

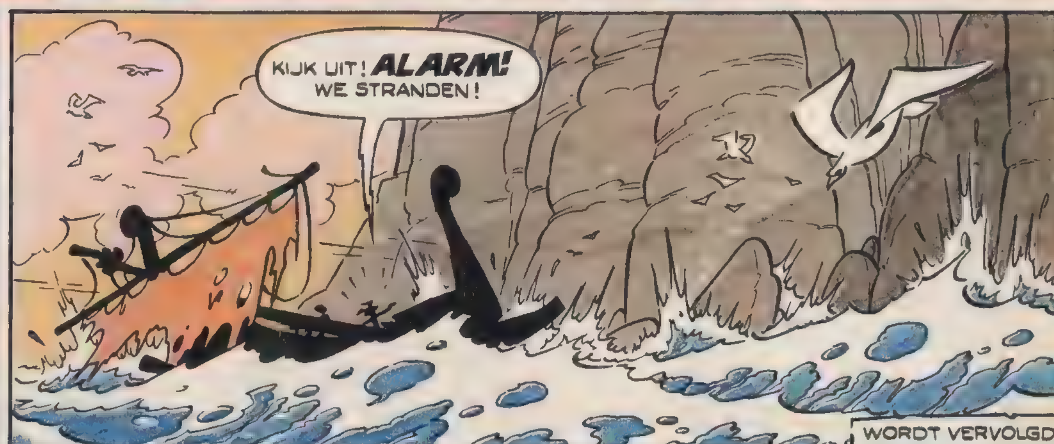

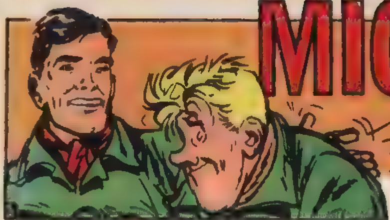

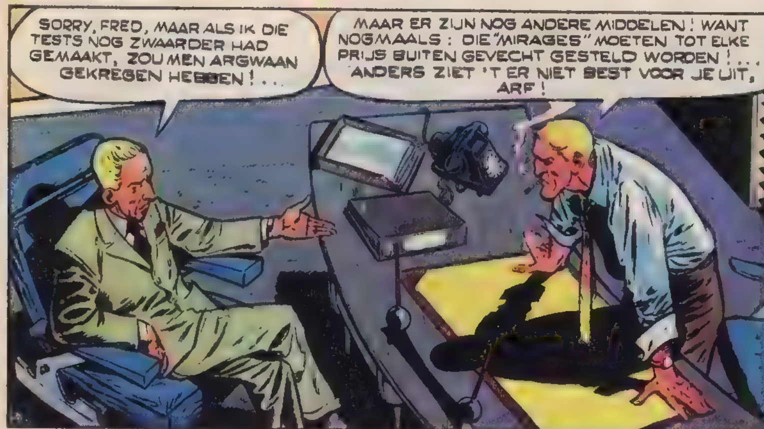

MICK TANGY

TEKST: *J.M. Charlier*
GETEKEND DOOR **A. Uderzo**

VLIEGTUIGEN

Kolonel Arf, die het uitzonderlijk zware testprogramma voor de Mirages opstelde, heeft een geheime bespreking...

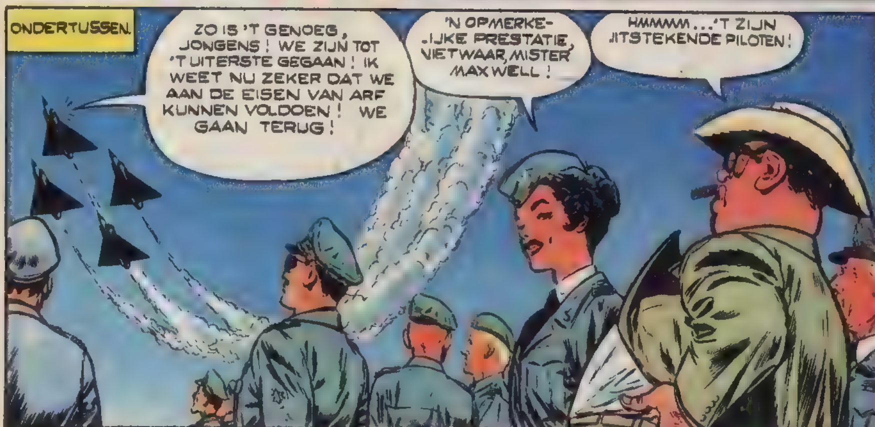

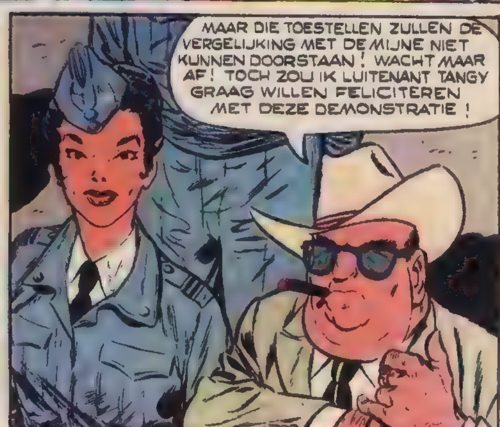

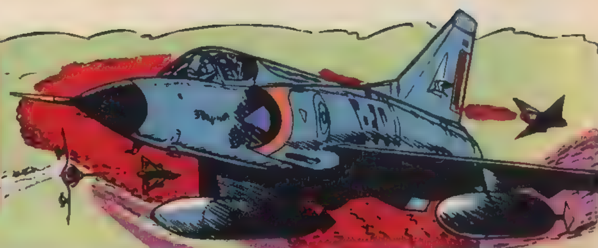

VOOR ISRAËL

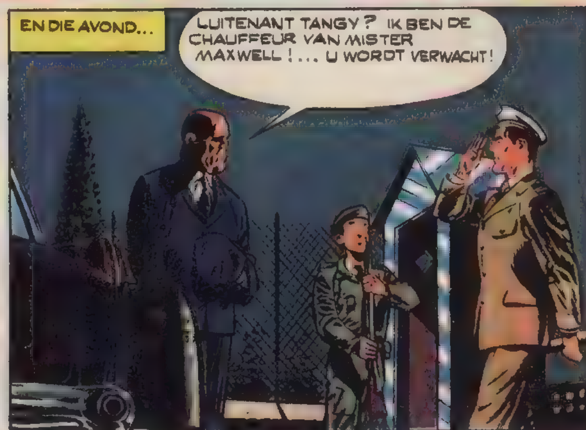

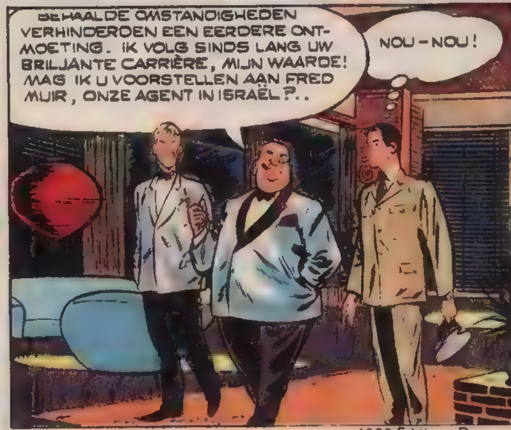

WORDT VERVOLGD

PEP GESPREK MET: JOHNNY VINK

Hij reed metersver op z'n achterwiel, draaide 'n exacte cirkel om z'n voorwiel, reed z'n vader bijna ondersteboven, ‚melkte' met de gashendel tot horen en zien verging, demonstreerde 'n beheerste slip en stopte z'n helse machine pal voor de peperdure camera's van onze fotograaf, die de schrik van z'n leven kreeg. Pappa en mamma stonden in liefdevolle trots te glunderen, maar wij dachten dat Johnny Vink (15 jaar) stapelgek was geworden. Volgens menselijke berekening had-ie over de kop moeten gaan of z'n nek moeten breken. Wat hij daar aan rijvaardigheid en durf demonstreerde, was niet normaal meer. We begrepen op slag waarom vader en moeder Vink zich letterlijk àlles getroosten om hun (enige) zoonlief te laten rijden. Johnny is een hypernerveus rasrijdertje, een geboren crosser. Overigens heeft hij die motorliefde beslist van geen vreemde. Vader Vink heeft ‚z'n leven lang' zware motoren gereden, met moeder in het zijspan. Als tweejarig kleutertje bezocht Johnny, in leer verpakt, al crosswedstrijden. Toen hij zes was, had hij 't autorijden onder de knie. In die

tijd strooide hij ook zand op de binnenplaats achter de ouderlijke woning, „dan kon ik lekker slipen met pappa's motor". Verdere grepen uit Johnny's motorenbestaan: vanaf z'n 12de jaar iedere zaterdag en zondag trainen op de Ermelose hei. Huilen als pappa hem van de motor haalt omdat 't weer welletjes is. Tot nu toe 20 wedstrijden, 19 keer in de prijzen. Werken voor z'n sport: glazen wassen en prullenbakken ledigen om nieuwe contactpuntjes en zo te kunnen kopen. Fanatiek: heeft 'n hele wedstrijd staande op de steunen uitgereden omdat hij z'n zadel had verloren. Nerveus: praat honderd-uit over motoren, motoren, motoren... Steun van ouders: „Mamma kan niet naaien, maar ze weet beter hoe mijn motor in elkaar zit dan ik. Eerst filmde ze altijd, maar nu heeft ze haar toestel verkocht omdat ik 'n nieuw frame nodig had. Pappa reviseert m'n motor altijd zelf, pappa weet er alles van."
Johnny Vink, die in de 2e klas van de LTS zit, heeft een grootse toekomst voor zich. Als hij z'n botten heel houdt, wordt hij beslist een kampioen.

FIRST MOVE

Eef Albers, Toon Helbink, Sjoerd Schuitemaker, Bertus Goosen en Carel Swagerman vormen: The First Move!

Met z'n vijven samen in een beatboerderijtje in de buurt van Enschede waar ook hun acht- à negenhonderd fans wonen, ja gezellig! Daar oefenen ze hard op hun repertoire, met de overtuiging dat ze aan de top zullen komen, vooral nu alle Nederlandse topgroepen 't moeilijk hebben met 't gewissel van bandleden. Let ook op de tweede plaat met de nummers: ‚There is more' en ‚He looks like a swine'!

LACHEN GIEREN BRULLEN

Uit provinciale kranten pikten we deze advertenties:

- *Hedenavond dansen bij café Bos, m.m.v. General Sound R & B Group. MEER MEISJES DAN JONGENS.*
- *Morgen voorstelling om acht uur met: Mody's Act, het enorme 6 mans rhythm and bluesorkest w.o. 2 negerinnen (U.S.A.).*
- *Tivoli in Siddeburen, de dancing met allure en de beroemde goudvissenbar, presenteert RIA VALK, de grootste hitmaker van dit ogenblik (slik! — ‚Pep(!). CORRECTIE KLEDING VERPLICHT.*

RUSSISCH VOOR BEGINNERS

Rusland registreert zijn vliegtuigen naar de beginletters van de desbetreffende constructeurs. Onthoud het: TU = Tupolev; IL = Ilyushin; PE = Petlyakov; LA = Lavochkin; YAK = Yakovlev; en MIG komt van Mikoyan en Gurevich. Dat weten we dan!

HELP!!!

Welk land is zo rijk aan meren, plassen, rivieren en wat dies meer zij als Nederland? Des te schandelijker dat 47 % van onze (lagere) schooljeugd niét kan zwemmen, dat 23 % nauwelijks kan zwemmen (misschien 10 meter), dat 65 % van onze dienstplichtige jongens onherroepelijk verdrinkt als ze in diep water mochten vallen. Jaarlijks verdrinken er 300 kinderen beneden de 15 jaar! Ada Kok mag dan voor drie kunnen zwemmen, 't wordt tijd dat ook anderen zich drijvende leren houden!

REGELMATIGSTE RIJDER

Jan Janssen was vorig seizoen Nederlands regelmatigste etapperenner. Hij werd ook winnaar van het klassement ééndagkoersen in het buitenland. Jan behaalde 8 overwinningen en eindigde 28 maal bij de eerste tien. Gerben Karstens, die in '66 nog de 2de plaats in dit klassement bezette, was afgelopen seizoen nergens: hij tuimelde naar de 12de plaats. Peter Post heeft nu die 2de plaats overgenomen. Ook good old Jo de Roo heeft zich bij de top-tien weten te handhaven (7de). Waar blijft het jonge talent, dat Jan Janssen naar de (oude)kroon steekt...?

SHOCKING BLUE

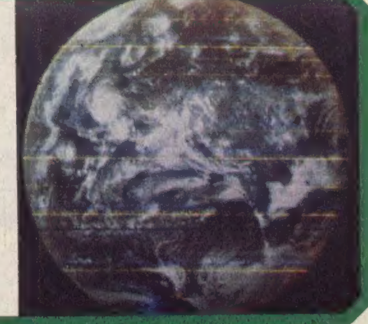

Robbie van Leeuwen, de grote hitschrijver van de Motions, verliet de groep om een nieuwe groep te formeren. En daar staan ze dan, de Shocking Blue, een eigen nieuwe sound producerende ‚sound ‚68' met een lekker ouderwets rockthema erin, ‚om je blauw te schrikken'. Eventjes voorstellen: *Robbie van Leeuwen*, die we voldoende kennen (hij is nog steeds dòl op z'n huisschildpadje); *Foggy Clover* heeft een mooie stem, hij is van plan zo gauw mogelijk de beste tienerzanger van Nederland te worden; *Klaasje van der Wal*, die heel goed met z'n basgitaar weet om te gaan; en tenslotte *Shorty Beck*, de drummer, slechts 1.58 m lang. Robbie is lekker vijf centimeter langer en dus niet meer ‚de kleinste van de groep', zoals men altijd opmerkte toen hij nog een ‚motion' was. Dat hééële mooie plaatje van ze heet ‚Love is in the air' en de air is compleet met meeuwengekrijs. Op de achterkant ‚What you gonna do?' Straks een LP vol shockerend blauw!!

PRIMEUR: AARDE IN KLEUR

Op een hoogte van ± 33.000 km ziet de aarde er zó uit. Deze eerste kleuropname van een heel halfrond is genomen door de Dodge-satelliet. Voor de nauwlettende kijker zijn er te zien: drie tropische stormen, gedeelten van de V.S. en Z. Amerika, en een witte vlek: de cycloon Beulah, die dan boven de Golf van Mexico is.

In een Zuidafrikaans blad lazen we onder de rubriek: NOG NIE HIERDIE GRAPPIE GEHOOR? DAN HET JY NOU KANS DAARVOOR! het volgende grapje: Professor in kunstmuseum: „As dié gebou aan die brand raak, watter vyf skilderye sal jy red as daar nie kans is om meer te red nie?" Student: „Die vyf naaste aan die deur, professor."

DUBBELE DC-8

Waaròm, weet geen mens, maar feit is dat onze KLM en de Venezolaanse VIASA-mij. samen vliegen met dezelfde DC-8. Sinds kort hebben handige jongens dat bewuste vliegtuig zelfs aan de ene rompkant in de KLM-kleuren beschilderd, aan de andere kant in de VIASA-kleuren. Wel handig. Maar verstandig...?

PEPFORUM: ZAKGELD

Wat doe jè met f 2,50 zakgeld? Volgens de hoogstverontwaardigde briefschrijver op pagina 3, bijzonder weinig. Eén bios derde rang + 'n frietje-zonder, en pfff, wèg is die knaak!
Van welk geld moet 't brommertje gereden worden, wie betaalt 't kaartje voor de voetbalwedstrijd van zondagmiddag? Allicht, de ouders springen dan bij! En dat nu zint onze protestschrijver niet! Hij vindt het vervelend om voor ieder akkefietje bij z'n vader te moeten aankloppen, en ook die zal het wel niet zo op prijs stellen als hij steeds maar weer in z'n zak moet tasten voor zoonlief. Het leven is duur en dat geldt nu eenmaal niet alleen voor de jeugd.
Toch zijn onze briefschrijver en zijn ouders beslist niet de enigen die met dergelijke problemen te kampen hebben en waarschijnlijk is ‚zakgeld' een van de meest besproken onderwerpen in de honderdduizenden gezinnen waar PEP gelezen wordt. Het is dan ook een moeilijk probleem, want er zitten zoveel kanten aan: het inkomen van de ouders, het aantal kinderen, de leeftijd, de behoeften, het al dan niet zelf verdienen. Is zakgeld iets waar je recht op hebt of is het een gunst? Leert het je met geld omgaan of is het alleen maar een extra aderlating voor de toch al zo veel geplaagde ouders? PEP weet het niet, maar is wel erg benieuwd hoe jeugd en volwassenen erover denken en vraagt daarom al zijn lezers (het is een bekend feit dat vaders PEP even intensief lezen als hun zonen) hoe het in hun eigen gezin nu eigenlijk zit met het zakgeld en wat zij een ideale toestand zouden vinden. Het adres is: PEP, POSTBUS 497, AMSTERDAM.

DINO BERLINETTA SPORT

Dit is (de achterkant van) het prototype van de Dino Berlinetta Sport: een ‚Pininfarina carrozzeria' op basis van de Dino racer. Uitgekiende stroomlijn, revolutionaire veiligheidsvoorzieningen (o.a. geluiddempende interieurbekleding), onbetaalbaar. Een telg van Ferrari die speciaal voor proefnemingen ter wereld is gekomen. Dat noemen ze nou een droomwagen...!

TROGGS

The Troggs, al vanaf 1966 een van Engelands populairste popgroepen (eerste hit: ‚A Girl Like You'), zijn door een grote Hollywoodse filmmaatschappij aangezocht om de titelsong te componeren. Beslist een vererende opdracht... Buitendien, zo vernemen we, zullen de boys zelf ook een rolletje in de USA-film meespelen.
De Hollywoodse filmmakers waren vooral op de Troggs gekomen door een excellent nummer uit de recente Troggselpee ‚Cellophane', getiteld: ‚Somewhere My Girl Is Waiting'.

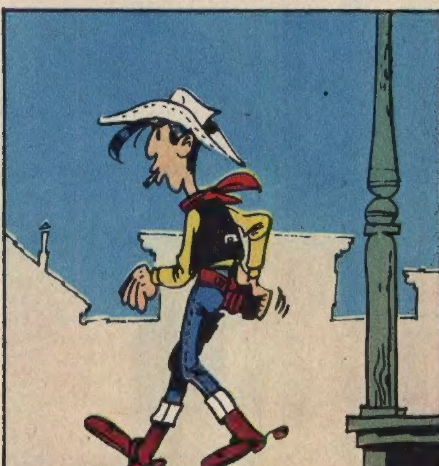
LUCKY LUKE

door MORRIS

Als sheriff van Titusville heeft Lucky Luke de grootste moeite de orde in zijn stad te handhaven.

IN DE

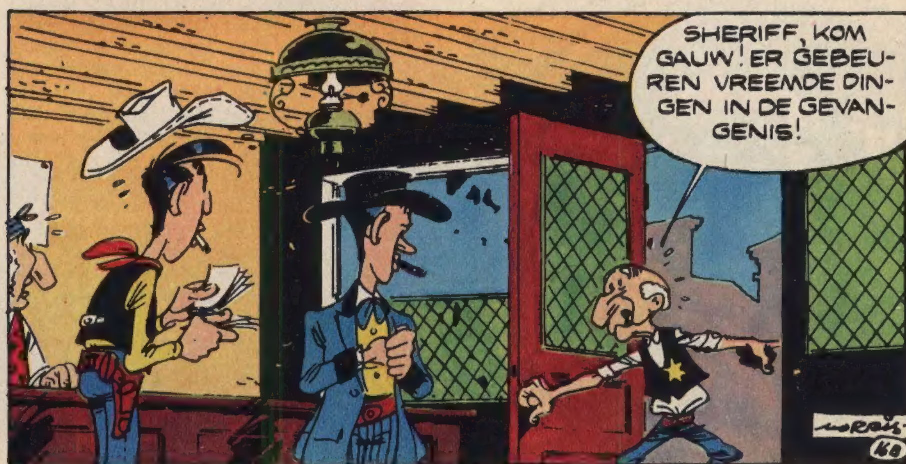

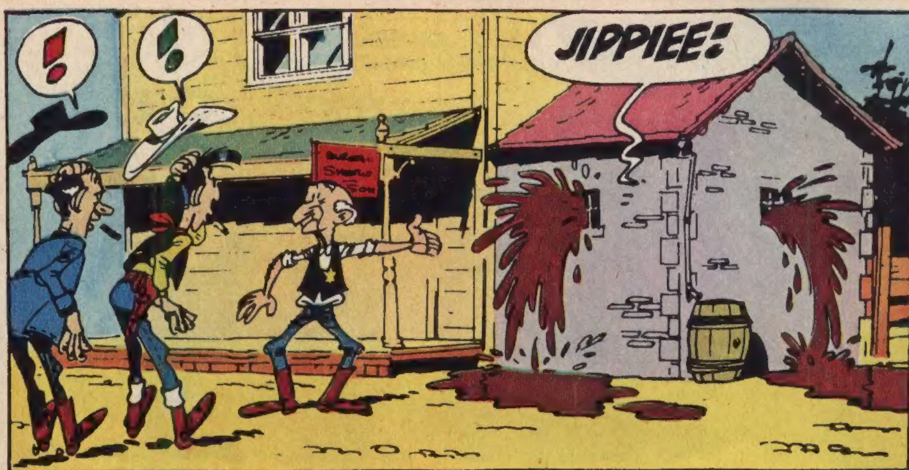

SCHADUW DER BOORTORENS

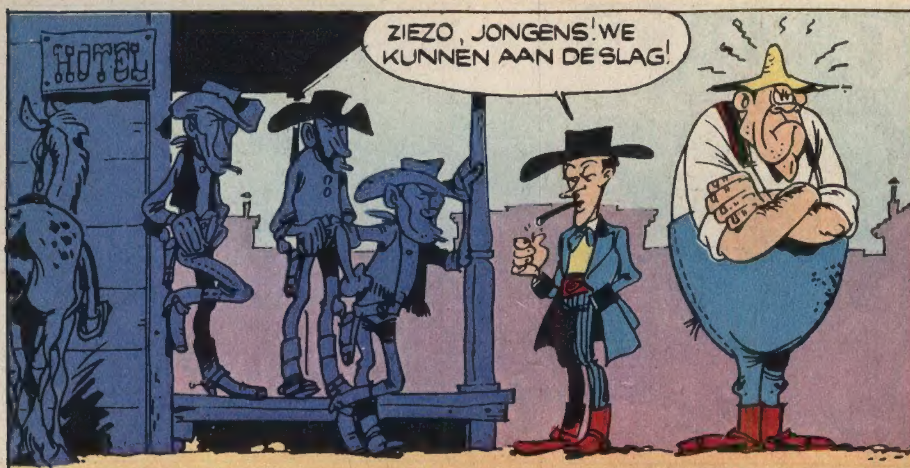

LUCKY LUKE
IN DE SCHADUW DER BOORTORENS

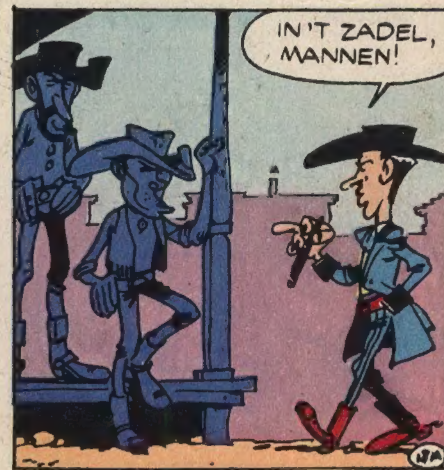

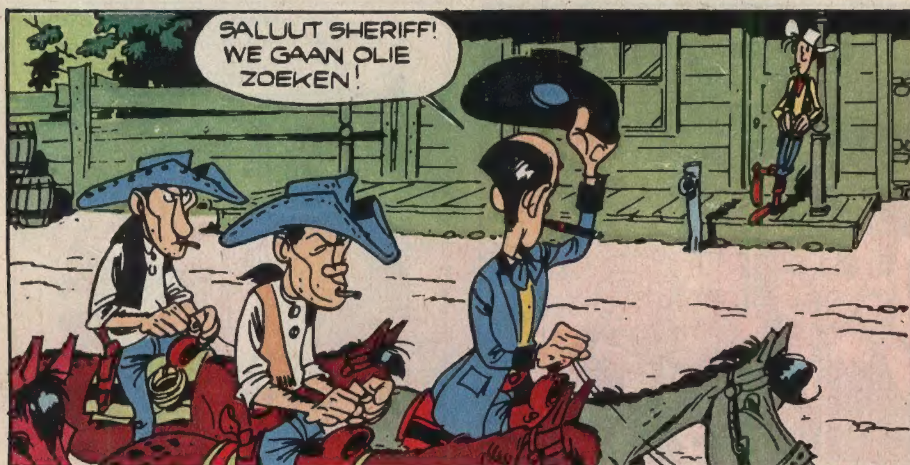

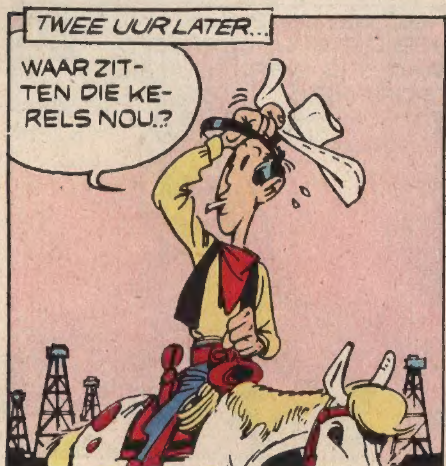

WORDT VERVOLGD